

# РЕШЕНИЕ

№ 47

гр. София, 07.02.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН**, в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Снежана Душкова

Членове: Иван Стойчев  
Карамфила Т.ова

при участието на секретаря Красимира Г. Г.а  
в присъствието на прокурора Л. Тр. К.  
като разгледа докладваното от Карамфила Т.ова Въззивно наказателно дело  
от общ характер № 20221000600878 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава 21- ва НПК.

Образувано е **по въззивна жалба** на подс. С. А., чрез защитник, срещу присъда № 99 от 05.07.2022г. на Софийски градски съд, наказателно отделение, 21-ви състав, постановена по нохд № 2065/22 по описа на СГС. С присъдата подсъдимият е признат за виновен за това, че на 05.10.2022г. около 13:30 ч. в гр. София, бул. „Цветан Лазаров“, № 13, в закрити складове на борса „Слатина“ **при управление на моторно превозно средство – товарен автомобил марка „Мерцедес“, модел „Атего 1823 Л“, с рег. № \*\*\*\*\*, при извършване на маневра „движение назад“, с посока на движение назад към склад № 46 нарушил правила за движение - чл. 40, ал. 1 ЗДвП и чл. 40, ал. 2 ЗДвП и по непредпазливост причинил смъртта на С. Й. Г., поради което е и на основание чл. 343, ал. 1, б. „в“ вр. чл. 342, ал.1, пр. 3 вр. чл. 58а, ал. 1 НК е осъден на една година и четири месеца лишаване от свобода . На основание чл. 66, ал. 1 НК изпълнението на наказанието е отложено за срок от три години.**

На основание **чл. 343г, вр. чл. 343 , ал. 1, б. „в“ вр. чл. 342, ал.1, пр. 3 НК** на подсъдимия е наложено и кумулативно наказание „**лишаване от**

**право да управлява МПС“ за срок от една година и четири месеца.**

Подсъдимият е осъден да заплати направените по делото разноски.

С въззивната жалба се поддържат доводи за нарушен материален закон в частта на приложеното специалното правило на чл. 40, ал. 1 ЗДвП и явна несправедливост на наложеното наказание.

Относно нарушението на материалния закон защитникът релевира, че подсъдимият не е нарушил цитираното специално правило, тъй като преди да потегли се е уверил в безопасността на маневрата.

Относно наказанието релевира, че е налице хипотезата на чл. 55, ал. 1, т.1 НК поради наличие на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства.

Прави се искане присъдата да се измени в частта на наказанието, което да се намали до минималния размер предвиден в общата част на закона, изпълнението му да се отложи за срок от три години и да се намали размерът на наказанието „лишаване от право да управлява МПС“.

**В съдебно заседание пред въззивния съд защитникът** pledира да се уважи въззивната жалба. Поддържа доводите й. Обосновава, че признанието на фактите от подсъдимия не е признание на вина по вменения състав на престъпление и не е пречка пред правилното приложение на закона. Още обосновава, че подсъдимият е изпълнил задълженията си по чл. 40, ал. 1 ЗДвП, тъй като се е уверил в безопасността на маневрата. Относно второто вменено задължение – по чл. 40, ал. 2 ЗДвП, допълва, че обвинителният акт не съдържа твърдения за възможност подсъдимият да получава указания за маневрата от трето лице, поради което неизпълнението на това задължение е недоказано. Аргументира, че подсъдимият няма вина за инцидента. Алтернативно pledира, в случай че съдът приеме виновно поведение на подсъдимия, наказанието да се определи при условията на чл. 55 НК. Допълва, че първостепенният съд е пренебрегнал значението на съпричиняването на резултата от самия пострадал, който също е следвало да внимава за пътната обстановка.

**Подсъдимият в лична защита** се присъединява към защитника.

**Прокурорът** pledира присъдата да се потвърди като законосъобразна, обоснована и правилна. Счита, че съдът е установил фактите и приложил материалния закон вярно, тъй като подсъдимият е нарушил и двете вменени му задължения по ЗДвП. Наложеното наказание намира за правилно определено и справедливо.

**В последна дума** подсъдимият изразява съжаление за случая. Заявява, че с професията си осигурява прехраната на семейството си.

**Софийски апелативен съд, като съобрази доводите на жалбата, на**

**страните в публичното заседание и като сам служебно подложи присъдата на цялостна проверка по чл. 314 НПК, прие следното:**

Жалбата е частично основателна. Основателна е, макар и по други съображения, по възражението за погрешно приложен материален закон, и неоснователна по възражението за несправедливо наказание.

Първостепенният съд е постановил законосъобразна присъда при надлежно проведено диференцирано производство по реда на чл. 371, т. 2 и сл. НПК. Вярно е преценил, че признанието от подсъдимия на фактите на обвинението се подкрепя от събраните доказателства и протичане на производството като съкратеното съдебно следствие няма да води до накърняване на права и интереси на подсъдимия.

Така, законосъобразно и обосновано, като призната от подсъдимия, но и като подкрепена от доказателствата, е приел фактическата обстановка релевирана от прокурора.

Правилно съдът е установил, че подсъдимият е правоспособен водач на моторно превозно средство, с издадено на 04.05.2017 г. свидетелство за управление на МПС № 283266217, за категории В, С, АМ, ТКТ, В1 и С, валидно до 04.05.2022г.

На **05.10.2020г.**, около 13:30ч. подсъдимият управлявал товарен автомобил марка „Мерцедес“, модел „Атего 1823 Л“, с рег. № \*\*\*\*\* с хладилен фургон, в закритите складове на борса „Слатина“ в гр. София, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 13. Решил да направи маневра „движение на заден ход“ с посока назад към склад № 46. Предприел маневрата. По време на движението си назад обаче не бил осигурил лице, което да му сигнализира за опасности, когато е било невъзможно непрекъснато да наблюдава пътя.

По същото време и на това място се намирал пострадалият пешеходец С. Г. - работник на борсата. Той навлязъл в зоната зад автомобила, който в този момент се движел назад със скорост от 3 км/ч., при което със задната страна автомобилът ударил и притиснал Г. към рампата на склада. На пострадалия била причинена закрыта гръдна травма с необратимо увреждане на структурата и функциите на жизненоважни органи, довела до неговата смърт на място.

Веднага след инцидента подсъдимият слязъл, видял пострадалия, след което преместил автомобила напред. На място дошли и свидетелите П. П., С. С. и Н. К.. Пристигнал и полицейски патрул на 01 РУ – СДВР, както и екип на „Спешна помощ“, който констатирал смъртта на пострадалия.

Установено е чрез съдебно – медицинска експертиза, че причинените на пострадалия травматични увреждания се дължат на действието на твърди тъпи предмети по механизма на удари и притискане с такива и са в пряка

причинно-следствена връзка с инцидента.

Чрез авто-техническа експертиза се установява също, че подсъдимият при управлението на автомобила, който бил и с хладилен фургон, не е имал през целия път на движението назад възможност да възприеме пешеходеца в огледалата за обратно виждане. /л. 28, т. 2 ДП/ Произшествието е станало през светлата част на денонощието, при добра видимост и суха асфалтова настилка на паркинга.

Обосновано първостепенният съд е приел така описаната фактическа обстановка както от самопризнанието на подсъдимия, така и от събраните по делото доказателства и доказателствени средства - показанията на свидетелите П. П., С. С., Н. К., писмени доказателства и експертизи - медицинска, автотехническа, комплексна авто-техническа, медицинска и видео-техническа, подробно изброени от съда, поради което не се налага тяхното повтаряне.

В допълнение към анализа, въззивната инстанция намира за необходимо да отдели повече място на видео-техническата част на комплексната експертиза, пресъздаваща записи от камера на мястото на произшествието. Експертизата е от значение за изясняване поведението на пострадалото лице и допринася за разбирането на причината за настъпване на произшествието, като такава, която стои не само в поведението на подсъдимия. Допринася и за прецизиране на механизма на настъпване на произшествието, тъй като пряко го онагледява.

Посочва се в експертизата и се приема от настоящия съд, видно от кадрите на л. 24 - 26, т. 2 ДП, **първо:** че процесният автомобилът е спрял и водачът - подсъдимият, отваря задните врати /снимка № 8/. В този момент се вижда, че пострадалият все още не се намира зад автомобила. **Второ:** автомобилът започва движението си назад /снимка № 9/, като и към този момент зад него няма препятствия, пострадалият все още не се намира зад него. **Трето:** по време на движението на процесния товарен автомобил назад се появява пешеходецът Г., който е с гръб към автомобила, докато същият се движи назад, след което и го притиска към рампата /снимки 10- 15/. **Четвърто:** след притискането автомобилът тръгва напред /снимка №16/.

Тези кадри са описани и в заключението на експертизата на л. 28, т. 2 ДП, съгласно която: автомобилът тръгва за извършване на маневра „движение на заден ход“ с посока на движение назад към склад № 46 **и в същото време пешеходецът влиза в зоната зад автомобила**, като застава с гръб към него. Водачът не е имал обективна възможност да възприеме в огледалата намиращия се отзад пешеходец и движейки се назад го удря и притиска към рампата.

Съгласно експертизата от техническа и професионална гледна точка, причина за произшествието са действията на водача /подсъдимия/.

Въззивният съд обаче не възприема извода на експертизата, че произшествието се дължи на това, че водачът преди маневрата не се е убедил в безопасното ѝ извършване, доколкото това е правен извод и не е обвързващ.

Допълнителна причина за произшествието е и субективното поведение на пешеходеца, който е навлязъл в зоната зад движещия се на заден ход автомобил без да вземе мерки за собствената си безопасност.

Като цяло първостепенният съд обективно и точно е интерпретирал доказателствения материал по делото. Изяснил е значението на показанията на свидетелите П., С. и К.. Те не са били очевидци, но са дошли на място веднага след произшествието. Ето защо също разкриват релевантни за предмета на делото факти като разположение на товарния автомобил и състояние на пострадалия.

Обосновано съдът е приел, че показанията на свидетелите кореспондират на изготвения протокол за оглед на местопроизшествие, на скица към него, фотоалбум и оптичен носител с видеозапис от камера на мястото. Кореспондират и на заключението на комплексната медицинска и авто-техническа експертиза относно механизма на произшествието. Вярна е оценката на съда за еднопосочност на доказателствения материал, който не поставя спорни въпроси.

Основателно е донякъде оплакването на защитата, че първият съд не е уважил искане за допускане на доказателства за личността на подсъдимия, което би могло да се разглежда в светлината на засегнато право на защита. А такива доказателства са напълно допустими, тъй като не засягат същинските обвинителни факти и са безразлични за тях. Действително в разпоредително заседание защитникът е отправил искане за възможност да представи характеристични данни за подсъдимия, писмени доказателства и доведе свидетел, които искания са били отхвърлени от съда, по доводи, че такива доказателства са събрани, макар прегледът на делото да не показва, че това е било съвсем така. По-нататък в същото заседание, отново по настояване на защитника, съдът все пак е дал възможност самият подсъдим, чрез обяснения, да изясни личното си, семейно и трудово положение. Ограничаването на защитата, каквото е било налице, тъй като тя все пак е искала допускане на по-широк кръг и с различен източник доказателства, е поправено чрез възможността, дадена от въззивната инстанция за пълно доказване, вече пред нея, и такова каквото защитата прецени.

Въззивната инстанция служебно и като представени от защитата допълнително **събра доказателства за личността на подсъдимия, за семейното му и професионално положение.**

От служебно изискано сведение от Министерство на правосъдието, Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ се установява, че подсъдимият на 04.03.2015г е изтърпял наказание „пробация“ с мерки по чл. 42а, ал. 2, т. 1 и т. 2 НК за срок от шест месеца, наложено по единственото му осъждане – по нохд № 19594/2013г., на Районен съд София, за престъпление по чл. 316, ал. 1 НК. /справка на л. 28 внохд/. Следователно, по осъждането подсъдимият е реабилитиран по право на основание чл. 86, ал. 1, т. 2 НК.

От представените от защитника доказателства въззивният съд прие за установено, че бащата на подсъдимия – Г. А., е с 88 % трайно намалена работоспособност, с водеща диагноза "параноидна шизофрения", с общи заболявания - хипертония, захарен диабет, диабетна полиневропатия, тромбоза. /експертно решение на л. 51 внохд/. Подсъдимият е собственик и управител на търговско дружество – „С. А. 88“ ЕООД. /справка на л. 52 внохд/. Не е женен. Има две малолетни деца.

Съдът още прие, въз основа на справка – картон на водача, че подсъдимият е бил санкциониран за множество нарушения по ЗДвП. От сравнително по-актуалните такива следва да се отбележи, че от 18.04.2015 г. до 08.11.2016 г. подсъдимият е бил с отнето свидетелство за управление на МПС, отнемани му са контролни точки, в периода март – септември 2020г., т.е. непосредствено преди произшествието е наказван с четири фиша по ЗДвП за нарушения: по чл. 21, ал. 1 ЗДвП – движение с превишена скорост, чл. 6, т. 1, пр. 3 ЗДвП - несъобразяване с пътни знаци, чл. 70, ал. 3 ЗДвП - движение през деня без включени светлини, и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП - водачът не носи свидетелство за управление на МПС и контролен талон.

При така установените факти, **от правна страна, първостепенният съд е приложил материалния закон частично правилно.**

Правилно съдът е приел, че подсъдимият е извършил престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“ вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК тъй като е управлявал моторно превозно средство, нарушил е правила по ЗДвП, и по непредпазливост е причинил смъртта на пострадалия.

Съдът вярно е приел, че подсъдимият е **нарушил нормата на чл. 40, ал. 2 ЗДвП**, тъй като тя го е задължавала по време на движението си назад непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно - да осигури лице, което да му сигнализира за опасности.

Подсъдимият обаче не е имал обективна възможност, сам и разчитайки на техническите възможности и конструкция на автомобила, да наблюдава обстановката, така че да е сигурен, че в който да е момент от движението си, то е безопасно. Подсъдимият е предприел и продължил маневрата при невъзможност за възприемане на обстановката и мястото, в което

автомобилът навлиза. Нормата на чл. 40, ал. 2 ЗДвП обаче го задължава в никакъв случай да не продължава маневрата, ако не вижда какво се случва по време на изпълнението ѝ. Наблюдението на водача върху мястото и обстановката следва да е непременно осигурено било чрез средствата на самия автомобил – с огледала за обратно виждане, заден прозорец или пък нарочна електронна система, било по друг начин - чрез физическа помощ. Ако автомобилът не разполага със собствени технически възможности, задължение на водача е да осигури лице, което да наблюдава и му дава указания. В случая, тъй като автомобилът не е позволявал наблюдение от водача, подсъдимият е следвало да осигури такова лице, а не го е направил. Без значение е как ще осигури лицето и какви трудности би могъл да има с това. Законът забранява водачът да извършва каквито да е маневри без видимост, „на сляпо“ и хазартно. Ето защо, неоснователно е възражението на защитника, че обвинителният акт като не бил посочил обективна възможност за подсъдимия да осигури това лице, той е освободен от изпълнение на задължението или пък че нарушението е недоказано. Както вече се посочи, законът не се интересува по какъв начин водачът ще осигури подпомагащо лице. Ако за удобство, за бързина или по други съображения, водачът не изпълни задължението, при настъпване на вреден резултат, ще носи отговорност за него, доколкото ще го е причинил виновно в нарушение на изискването на чл. 40, ал. 2 ЗДвП.

Съдът обаче **невярно е приел, че с поведението си подсъдимият е нарушил кумулативно и нормата на чл. 40, ал. 1 ЗДвП.** Затова съответното възражение на защитника е основателно, макар и не точно по изложените съображения.

Сам прокурорът в обвинителния акт е заявил факта на **навлизане на пострадалия** в зоната зад автомобила **по време на движението му назад, а не преди маневрата или пък в момент съвпадащ с нейното начало.** С това прокурорът очевидно е съобразил видео-техническата експертиза, на която твърдението му кореспондира. Прокурорът не е описал разположение и поведение на пострадалия преди движението на автомобила назад като такива, с които водачът не се е съобразил и като застрашени от последвалата по-късно маневра. Факти къде точно се е намирал и какво точно е правел преди маневрата пострадалият не са установени и не са и релевирани. Още повече, че съгласно видео-техническата експертиза подсъдимият първо е слязъл от автомобила, възприел е пътя и обстановката зад него и едва тогава е предприел маневрата.

Вярно е, че прокурорът в обстоятелствената част на обвинителния акт заявява, че подсъдимият предприел маневрата без да се убеди преди това, че пътят зад превозното средство е свободен. Тогава, след като подсъдимият е

признал фактите, оставя се впечатлението, че е признал и това твърдение. Точно такъв извод е направил и първият съд.

Стриктно погледнато, твърдението на прокурора не съдържа описание на конкретни факти на бездействие, а е съждение, оценка и повторение на диспозицията на специалното правило на чл. 40, ал. 1 ЗДвП, което се претендира водачът да е нарушил. Конкретните фактически елементи от значение за приложението на закона се съдържат по-нататък, при описание на движението на автомобила назад и навлизането в този момент на пострадалия пешеходец.

Ето защо, основателно е възражението на защитника, че признанието на подсъдимия в случая не е признание по смисъла на чл. 371, т. 2 НПК, което да преклудира възможност за установяване на различни факти и поради това установяването им да е недопустимо. Признанието по смисъла на чл. 371, т. 2 НПК не предполага съгласие с приложения от прокурора закон, какъвто се явява случаят, и в тази част няма правно значение.

Поради това и изводът на първия съд, че в тази част е налице годно признание по чл. 371, т. 2 НПК е грешен, тъй като се касае за признание не на факти, а на претендирано закононарушение. Не се установяват факти, а и такива стриктно от прокурора не са релевирани, според които подсъдимият да е извършил нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗДвП.

Както е установено и в съдебната практика, разумът на задължението по чл. 40, ал. 1 ЗДвП, стои в необходимостта да се осигури безопасност на движението назад в началния момент на потеглянето. Нормата на чл. 40, ал. 2 ЗДвП засяга движението на превозното средство след началния момент нататък, т.е. при цялостното извършване на маневрирането до окончателното му приключване. /Р-707-72- III-ВС/. Според обвинителните факти обаче, а за това говорят и събраните доказателства, пострадалият е навлязъл в зоната зад автомобила след неговото потегляне.

При така изложеното, незаконосъобразно съдът, когато е мотивирал нарушение и на чл. 40, ал. 1 ЗДвП, е приел, че пострадалият преди маневрата вече се намирал в задната част на автомобила и се движел успоредно на рампата, тъй като такива факти не са заявени в обвинителния акт. В тази част съдът не е съобразил обвинителните твърдения, чиито рамки не може да напуска, а и доказателствата по делото. Ето защо, подсъдимият по тази част на обвинението следва да бъде оправдан.

Настоящият съд приема, че подсъдимият не е могъл да изпълни и, стриктно погледнато, не е изпълнил задължението си и по чл. 40, ал. 1 ЗДвП, независимо че преди да потегли е бил слязъл от автомобила, отворил задните врати на фургона, т.е. бил се е запознал с относимата обстановка в този



момент. Разумът на задължението по чл. 40, ал. 1 ЗДвП обаче няма за предмет такова възприемане на обстановката, каквото в случая подсъдимият е осигурил. Законът задължава не в никакъв момент преди потеглянето, колкото и да е близък този момент до него, а непосредствено преди потеглянето и в момент съвпадащ с него, водачът да се е уверил в неговата безопасност. Т.е. водачът следва да е насочил погледа си и вниманието си в посоката на движение, преди и в самото начало на маневрата, и едва при свободен път той може и да я предприеме.

Настоящият случай обаче не е такъв. Непосредствено преди маневрата водачът не е имал по същия начин поглед назад, по какъвто начин не е имал поглед и през цялото й изпълнение до процесния удар.

Независимо че подсъдимият е допуснал и нарушение по чл. 40, ал. 1, ЗДвП, обусловено от липсата на технически възможности на автомобила, то, освен че не е подкрепено със съответните обвинителни факти, още е и несъставомерно, тъй като не се намира в причинно-следствена връзка с настъпилия резултат. Изводът е верен, защото пострадалият е навлязъл зад автомобила след първоначалното му потегляне и по време на движението му.

На следващо място, от правна страна, между нарушението на специалното правило по чл. 40, ал. 2 ЗДвП и настъпилия резултат - смъртта на пострадалия, **е налице пряка причинно-следствена връзка**. Ако подсъдимият бе имал видимост назад, той не би продължил маневрата, би я прекратил и би запазил живота и здравето на пострадалия.

Към мотивите относно причинния процес този съд ще добави, че той не е изцяло еднопосочен, тъй като съставомерният резултат е настъпил както поради небрежно поведение на подсъдимия, но така също поради небрежно поведение и на самия пострадал. Предотвратяването на произшествието е могло да стане при необходимото съответно поведение и на двамата участници в инцидента. От една страна подсъдимият е могъл да предотврати произшествието, ако по време на движението си назад бе осигурил лице, което да му сигнализира за опасности и да го напътства. А пострадалият е могъл да предотврати произшествието като не навлиза в зоната зад движещия се на заден ход автомобил. /в този смисъл - автотехническа експертиза на л. 29 т. 2 ДП/. Това негово поведение се извежда от логиката на задълженията на пешеходеца за собствената му безопасност по смисъла на чл. 114 ЗДвП, изискващ да не навлиза внезапно на платното за движение /в случая да не навлиза на пътя и в зоната на движение на товарния автомобил/, и чл. 113 ЗДвП, изискващ от пешеходците, когато преминават по пешеходни пътеки, още повече в настоящия случай, да се съобразяват с приближаващите се пътни превозни средства. А в случая целият терен на борсата е съставлявал път, по смисъла на пар. 6 ,т. 1 ДР на ЗДвП, според който това е „всяка земна

площ или съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или на пешеходци“. По тази площ обичайно и във връзка с функционирането на борсата се движат, спират и паркират превозни средства.

Така и тук – като е навлязъл и е застанал на пътя зад товарния автомобил пострадалият е следвало да бъде уверен, че: или автомобилът не се движи, или няма да се задвижи във всеки момент, или, ако се движи, се намира на такова разстояние, което ще позволи безпрепятственото му преминаване оттам. Т.е. при всички положения пострадалият е следвало да се съобрази с намиращия се на това място товарен автомобил.

Причинната връзка от страна на подсъдимия, вярно е възприета и от първия съд, независимо че е имал на вниманието си двете вменени нарушения, тъй като с отпадането на едно от тях причината не се изгубва.

Правилно съдът е приел, че от субективна страна престъплението е извършено виновно, по непредпазливост по смисъла на чл. 11, ал. 3 НК. Подсъдимият не е предвиждал настъпването на общественонеопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди.

За така извършеното престъпление първостепенния съд **правилно е индивидуализирал наказателната отговорност на подсъдимия.**

Наложено наказание при условията на чл. 54 НК е съобразено с обема от смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, целите на наказанието по чл. 36 НК и принципа за съответност по чл. 35, ал. 3 НК.

Изводът остава верен и след съобразяване от настоящия съд на новите доказателства за личността на подсъдимия и на правния извод, че нарушението по чл. 40, ал. 1 ЗДвП е несъставомерно.

За така извършеното престъпление законът предвижда наказание лишаване от свобода от две до шест години, както и лишаване от право по чл. 37, ал. 1, точка 7 НК, факултативно и по точка 6.

Съдът е определил най-ниското предвидено в закона наказание лишаване от свобода, а именно две години. Като такова то се явява максимално благоприятно, при отдаване от първостепенния съд на доминиращо значение и превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. Не са налице основания за по-голямо смекчаване от това.

Обратното би довело до неоправдана и прекалена снизходителност и би накърнило принципа за справедливост на наказанието, изискващ то все пак да запази възмездния си характер. Не следва да се забравя, че с деянието си подсъдимият е причинил смъртта на друго лице, а този резултат е тежък и изисква съответно наказателно въздействие.

Релевантните за наказанието обстоятелства са вярно оценени от първия

съд. Налице са **смекчаващи отговорността** обстоятелства - **чисто съдебно минало** на подсъдимия, това че е **трудоов ангажиран**, че има **семејство и малолетни деца**, за които полага грижи, изразява **съжаление** за извършеното. По отношение на трудовата ангажираност новоустановеният факт от въззивния съд, че подсъдимият е собственик и на търговско дружество не се отразява съществено на извода и не му придава допълнителна тежест.

Това че подсъдимият има и болен баща, за който също следва да се грижи, не се оценява от този съд като обстоятелство с особено значение за отговорността. Влошеното здраве на родителя няма връзка с извършеното деяние и подсъдимия в отношението му към извършеното и не ги представя като по-малко укорими точно поради това. Действително, подсъдимият е необходим за своето семејство и за родителя си, на които оказва подкрепа, но това е част от личното му положение, а то по неизбежност, в случай на извършено престъпление и наказание, претърпява неблагоприятни изменения. Те са нормални и допустими, тъй като са последица от собственото поведение на подсъдимия.

В числото на относимите към отговорността обстоятелства настоящата инстанция включва и **собствения принос на пострадалото лице за причиняване на опасните последици**. Този принос е бил отбелязан и от първия съд в частта и за нуждите на определяне размера на кумулативното наказание „лишаване от право да управлява МПС“. Следователно, обстоятелството не е било напълно игнорирано от съда, независимо че не е съпроводено с аргументация и остава маркирано.

Степента на съпричиняване на резултата следва да намери отражение в степента на личната отговорност на подсъдимия, доколкото не само неговите укорими действия, но и собствените такива на пострадалото лице, са довели до смъртта му. Пострадалият без необходимата грижа за себе се и без да се увери, че автомобилът е наистина окончателно спрял, а няма всеки момент да потегли или че вече не е потеглил, е застанал зад него и то с гръб, без съответната видимост. Така сам се е лишил от възможност за преценка или да не застава зад товарния автомобил или след като е застанал - да реагира навреме. Същевременно доколкото маневрата вече е била започнала, и водачът на автомобила не е могъл да види пострадалия. Пострадалият и от своя страна е направил така, че в краткия промеждутък от началото на маневрата и нейния ход да заставането му на пътя на автомобила да създаде бързопротичаща, опасна и непредотвратима ситуация с неизбежност на последвалия резултат. Пострадалият също е следвало да бъде внимателен тъй като мястото на произшествието е специфично – борса, на която се намират, преминават, спират и потеглят товарни автомобили. Появата на всеки един

такъв автомобил изисква необходимото внимание и собствена предпазливост и от работниците на борсата. Задължението да не се създава опасност за движението и от страна на пешеходеца важи особено и в този случай. В частност при ситуация, при която товарният автомобил е спрял на рампа, с отворени врати на фургона, с работещ двигател, при което с много голяма степен на вероятност може да се допусне, че във всеки момент може да потегли или вече е потеглил, макар и с много ниска и незабележима скорост. Пешеходецът също следва да се е уверил, че с преминаването зад товарния автомобил, още повече в такава близост до рампата и при отворени врати /все обстоятелства насочващи на това, че с автомобила се извършва дейност и той е в работен режим/, няма да създаде опасност, най-вече за себе си. Изискването за запазване на живота на лицата е грижа не само на водачите на МПС, но и на самите лица, които по същия начин, както и водачите, не следва нехайно да създават опасни ситуации.

Верен е изводът на първия съд, че **отегчаващо отговорността обстоятелство** се явяват **наложените на подсъдимия наказания** за множество **административни нарушения** по ЗДвП, без значение тяхната специфика. Тези нарушения представят подсъдимия като недисциплиниран и със завишена опасност водач на МПС. Очевидно той е развил пренебрежително отношение към правилата за движение по пътя, ескалирало от степента на административно нарушение до степента на престъпление.

Неправилно обаче първият съд е отчел осъждането на подсъдимия като отегчаващо отговорността обстоятелство, независимо че това е направил в интерпретацията му на лоши характеристични данни. По осъждането подсъдимият е реабилитиран. То не бива да се отчита по никакъв негативен за лицето начин, дори и в значението на лоша характеристика. Законът в нормата на чл. 85, ал. 1 НК е категоричен. Реабилитацията заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане. Тези последици обхващат и моралното значение на осъждането, тъй като и с него законът свързва съответните последици за лицето по смисъла на чл. 54 НК. След заличаването осъждането не следва да тежи повече на лицето, включително и в този контекст.

Правилно първостепенният съд е приел, че релевантните за отговорността обстоятелства не обуславят хипотезата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК. Промените в тези обстоятелствата пред въззивния съд не променят извода. И пред първостепенния и пред този съд обемът от смекчаващи обстоятелства не е такъв, че те да се приемат за многобройни. Не се обосновава и извънредно обстоятелство с особено значение, което също да налага наказание под предвидения за това минимум. Съдът не разглежда степента на съпричиняване на резултата от пострадалото лице за такова изключително

обстоятелство, тъй като то не се отразява на факта на грубото пренебрегване на нормите за безопасност от страна на подсъдимия, независимо от нетипичната и рядко срещаща се динамика на инцидента.

Съпричиняването от страна на пострадалото лице не води и такъв обем от смекчаващи обстоятелства, че да обосновава хипотезата на чл. 55 НК. Това е така доколкото наличието на всички смекчаващи отговорността обстоятелства е достатъчно и съразмерно заложено и при налагането на минималното възможно наказание „лишаване от свобода“.

Правилно съдът е приложил нормата на чл. 58а НК за намаляване на така определеното наказание с една трета и е стигнал до верния и в аритметично отношение резултат на окончателно наказание от една година и четири месеца лишаване от свобода.

Въззивната инстанция се съгласява с приложения от първия съд закон на чл. 66, ал. 1 НК за отлагане изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“ за срок от три години. Като се отчитат всички релевантни за отговорността обстоятелства, не се налага за поправяне на дееца и за постигане на генералната превенция на наказанието той да се изолира ефективно от обществото. Поправянето на подсъдимия може да се постигне и с по-меки средства.

Изложените доводи за наказанието „лишаване от свобода“ имат своето значение и при определяне на наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от една година и четири месеца, като също минималното възможно и най-благоприятно за подсъдимия. Това е така, доколкото размерът на това наказание, по аргумент от чл. 49, ал. 2 НК и съгласно задължителната практика въведена с Постановление № 1 от 17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982 г., Пленум на ВС, не може да бъде по-нисък от размера на наказанието „лишаване от свобода“, само може да го надвишава, макар и с не повече от три години. И след като и тази инстанция намира наказанието „лишаване от свобода“ за правилно индивидуализирано и справедливо, то и размерът на кумулативното наказание „лишаване от право да управлява МПС“, като обвързан от първото наказание, не може да бъде различен. На този размер не влияе заявеното от подсъдимия, че с управлението на МПС изкарва прехраната си. Възпирането от управление на МПС за определен срок е част от неблагоприятните и императивни последици, които подсъдимият следва да претърпи поради собственото си поведение. Още повече, че общественият интерес налага да не се допускат по пътищата на страната опасни за движението водачи, за какъвто опА. водач, към момента, и преди да е изтърпял наказанието си, подсъдимият все още се счита.

При цялостната служебна проверка по чл. 314 НПК въззивният съд не намери да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да

налагат отмяна на присъдата и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на първостепенния съд. Налице е основание за изменение на присъдата само в частта на нарушението по чл. 40, ал. 1 ЗДвП, тъй като е несъставомерно. Това е по същество приложение на закон за същото престъпление по смисъла на чл. 337, ал.1, т. 2 НПК със стесняване на обема на специалните, обхванати от бланкетната диспозиция на престъпния състав, норми.

Така мотивиран, и на основание чл. 334, т. 3, чл. 337, ал.1, т. 2 НПК и чл. 338 НПК, съдът

## **РЕШИ:**

**ИЗМЕНЯ** присъда № 99 от 05.07.2022г., на Софийски градски съд, наказателно отделение, 21- ви състав, постановена по нохд № 2065/22 по описа на СГС, като: я **ОТМЕНЯ В ЧАСТТА** на **приложения закон по чл. 40, ал. 1 ЗДвП** и **ПРИЗНАВА** подсъдимия С. Г. А. за **невиновен** и го **оправдава** по обвинението да е извършил такова **нарушение**.

**ПОТВЪРЖДАВА** присъдата в останалата част.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване или протестиране пред Върховен касационен съд на РБългария в 15 дневен срок от съобщение до страните.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_